

K., dnia 22 czerwca 2017 r.

Sygn. akt II K 906/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Krośnie II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Gonet

Protokolant: sekr. sądowy Alicja Waclawik

w obecności oskarżyciela Przedstawiciel (...) Skarbowego w P. – D. K.

po rozpoznaniu w dniach: 20 lutego 2017 r., 10 kwietnia 2017 r. i 12 czerwca 2017 r.

sprawy karnej:

P. W. – s. M. i B. z d. G., urodz. (...)

w B., zam. (...)-(...) T., ul. (...)

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 26.08.2015r. do dnia 10.09.2015r. w m. K., powiat (...) woj. (...) w lokalu (...) U. K. M. A., (...) (...) K., ul. (...), pełniąc funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. przy ul.(...) zarejestrowanej w Krajowym Rejestrze Sądowym z dnia 21.01.2015r. KRS (...), urządził gry na automatach do gier o nazwie C. (...), nr (...) z naruszeniem przepisów art. 14 i art. 23a ust.1 ustawy

z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2015r. poz.612 z póź. zm.) tj. poza kasynem gry, bez wymaganej koncesji bez rejestracji przedmiotowego automatu do gier przez właściwego naczelnika urzędu celnego

- tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks

I. **Uznaje** oskarżonego P. W. za **winnego** popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. **skazuje** go na karę grzywny w liczbie 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając jedną stawkę dzienną za równoważną 80 zł (osiemdziesięciu złotym);

II. Na podstawie art. 30 § 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 1 k.k.s. **orzeka** przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci: automatu do gier o nazwie C. (...) nr (...) oraz środków pieniężnych w kwocie 45,00 zł (czterdzieści pięć złotych) - szczegółowo opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych k. 61, poz. 1, 2;

III. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dn. 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych **zasądza** od oskarżonego koszty sądowe w wysokości 750 zł (siedemset pięćdziesiąt złotych), w tym opłatę w kwocie 640 zł (sześćset czterdzieści złotych) na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 906/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 czerwca 2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony P. W. w okresie objętym aktem oskarżenia był Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T., zarejestrowanej

w Krajowym Rejestrze Sądowym z dnia 21.01.2015 r., KRS (...) (dowód: wydruk z Krajowego Rejestru Sądowego, k. 51 – 53). Umową z dnia 26 sierpnia 2015 r. U. K. M. A., będąca właścicielką lokalu (...) w K. przy ul. (...), wynajęła Spółce (...) Sp. z o.o., ul. (...), (...)-(...) K., reprezentowanej przez P. O., część swojego lokalu o powierzchni

2 m⁽²⁾. W umowie zapisano, że wynajmujący udziela zgody najemcy na podnajem lub zawarcie innej umowy dotyczącej korzystania z przedmiotu najmu lub jego części osobom trzecim (dowód: umowa, k. 13 – 14). Umową z dnia 26 sierpnia 2015 r. Spółka (...) Sp. z o.o., ul. (...), (...)-(...) K., reprezentowana przez P. O., wynajęła Spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T., reprezentowanej przez oskarżonego P. W., część powierzchni lokalu (...) w K. przy ul. (...) o pow. 2 m⁽²⁾ (dowód: umowa, k. 47 – 50).

W dniu 26 sierpnia 2015 r. oskarżony P. W., przy pomocy swoich pracowników, zainstalował w wymienionym lokalu automat do gier o nazwie C. (...) nr (...). Klienci lokalu grali na tym automacie

w gry hazardowe i wygrywali na nich różne kwoty (50 zł, 100 zł, 200 zł, a można było wygrać 1 000 zł i więcej). Serwisowaniem automatu i uzupełnianiem w nim monet oraz banknotów zajmował się J. B., pracujący dla Spółki GT2 w ramach umowy zlecenia (dowody: częściowe wyjaśnienia oskarżonego P. W.,

k. 139 – 140, zeznania świadków A. K., k. 140, k. 33, O. K. A., k. 140 – 141, U. K. M. A., k. 144, J. B., k. 145 – 146, N. P., k. 164). W dniu 10 września 2015 r. funkcjonariusze Urzędu Celnego w K. przeprowadzili kontrolę we wskazanym wyżej lokalu w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o grach hazardowych.

W toku kontroli przeprowadzono eksperyment na wymienionym automacie. Eksperyment wykazał, że:

- automat jest urządzeniem elektronicznym,

- automat wyposażony jest w element pozwalający na wypłatę środków pieniężnych, tzw. „hopper” i umożliwia ich wypłatę bezpośrednio z automatu,

- automat przyjmuje środki pieniężne w postaci banknotów oraz wyposażony jest we wrzutnik monet, co świadczy o komercyjnym charakterze urządzanych gier, w celu rozpoczęcia rozgrywania gier konieczne jest jego zakredytowanie przez grającego poprzez wprowadzenie banknotów do akceptora banknotów,

- automat umożliwia uzyskiwanie wygranych rzeczowych w postaci punktów przedłużających grę oraz istnieje na nim możliwość rozpoczęcia nowej gry przez wykorzystanie wygranej rzeczowej (punktów) uzyskanej w poprzedniej grze,

- przebieg gier ma charakter losowy, a uzyskiwane wyniki gier są nieprzewidywalne i niezależne od woli i zręczności grającego; wynik gry uzależniony jest wyłącznie od przypadku (programu sterującego grą), ponieważ gracz nie decyduje o określonym wyniku; zatrzymanie w zamierzonym układzie przez gracza obracających się bębnow z kolorowymi symbolami z prędkością wielokrotnie przekraczającą ludzką percepcję jest niemożliwe do przewodzenia. Na podstawie przeprowadzonego eksperymentu Urząd Celny w K. stwierdził, że przedmiotowe urządzenie jest automatem do gier w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (dowody: protokół czynności kontrolnych, k. 3 – 4, protokół kontroli doraźnej, k. 5 – 6, zeznania świadków M. B., k. 147, S. S., k. 147 – 148, R. Z., k. 148).

Oskarżony P. W. urodził się w (...) r.. Ma wykształcenie wyższe,

z zawodu jest nauczycielem wychowania fizycznego. Utrzymuje się z prac dorywczych, jest żonaty, nie ma majątku. Nie był karany (dowód: karta karna, k. 106).

Oskarżony P. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 139 – 140). Wyjaśnił, że działalność gospodarczą w branży rozrywkowej rozpoczął w 2014 r. Automaty, które posiadał, były własnością firmy (...) Sp. z o.o. Wymieniona firma zapewniała go, że wszystkie te automaty są automatami do gier zręcznościowych. Oskarżony podał, że przed rozpoczęciem działalności orientował się co do stanu prawnego w zakresie urządzenia gier na automatach. Radca prawny powiedział mu w szczególności, iż taka działalność nie koliduje z przepisami prawa. Oskarżony przyznał,

iż wiedział, że w 2014 r. zaczęto zatrzymywać automaty. Wówczas jeszcze raz skontaktował się z radcą prawnym, który zapewnił go,

że obowiązujące w Polsce przepisy nie zabraniają prowadzenia takiej działalności. Oskarżony dodał, że uczestniczył też w wykładzie zorganizowanym przez Wyższą Szkołę (...) w W. i tam usłyszał, że przepisy art. 6 i 14 ustawy o grach hazardowych nie mogą być stosowane, gdyż nie były notyfikowane. Z wyjaśnień oskarżonego nadto wynika, iż w dalszym ciągu na bieżąco analizował on stan prawny w tym zakresie i wie, że ustawodawca notyfikował art. 14 ustawy o grach hazardowych. Z uwagi na to, że brak było po stronie oskarżonego warunków do uzyskania licencji bądź koncesji, w dniu 1.07.2016 r. zawiesił działalność, a następnie Spółka została sprzedana.

Wyjaśnienia oskarżonego wiarygodne są w zakresie, w jakim przyznał,

że urządził w lokalu (...) w K. gry na automacie (...) G.

nr (...). W tym zakresie stan faktyczny jest bezsporny. Pokrywa się on z zeznaniami świadków A. K. (k. 140, k. 33), O. K. A. (k. 140 – 141), U. K. M. A. (k. 144), J. B. (k. 145 – 146) i N. P. (k. 164). Zeznania tych świadków

Sąd uznał za wiarygodne. Zeznania te są spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają

i nie ma w nich luk, przejawów nieścisłości, które podważałyby ich wiarygodność.

Natomiast Sąd nie podzielił wyjaśnień oskarżonego, że urządzenie przez niego gier na automacie (...) G. nr (...) było działalnością legalną.

Nie ma żadnych wątpliwości, że automat (...) G. nr (...) jest automatem do gier w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Powołany przepis w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2017 r. stanowi, że grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych oraz gry odpowiadające zasadom gier na automatach zarządzane przez sieć Internet o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości. Art. 2 § 2 k.k.s. stanowi, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych

w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu popełnionego przez oskarżonego tak samo jak obecnie definiował gry na automatach (przepis ten tylko uzupełniono o gry zarządzane przez Internet). Poprzedni przepis nie był więc dla oskarżonego względniejszy, wobec czego w świetle art. 2 § 2 k.k.s. należało zastosować przepis

w brzmieniu obecnym. W rozpoznawanej sprawie na losowość badanego urządzenia wskazał eksperyment przeprowadzony „na gorąco” przez funkcjonariuszy celnych M. B., S. S. i R. Z.. Eksperyment wykazał, że przebieg gier miał charakter losowy, a uzyskiwane wyniki gier były nieprzewidywalne i niezależne od woli i zręczności grającego; wynik gry uzależniony był wyłącznie od przypadku - programu sterującego grą (k. 3 – 4, 5 – 6). Przesłuchani na rozprawie M. B. (k. 147), S. S. (k. 147 – 1480) i R. Z. (k. 148) potwierdzili wyniki tego eksperymentu. Nie ma żadnych powodów, aby świadkom tym odmówić wiary.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. Zgodnie z powołanym przepisem, kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urządza lub prowadzi gry hazardowe, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Art. 107 § 1 k.k.s. w powołanym brzmieniu obowiązuje od dnia

1 kwietnia 2017 r. Art. 107 § 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu tak samo jak obecnie zakazywał zarządzania gier na automatach, zatem nie był to przepis względniejszy, wobec czego należało zastosować przepis w brzmieniu obecnym.

Art. 107 § 1 k.k.s. określa podstawowe elementy, a więc podmiot, znamiona czynu zabronionego oraz rodzaj i wysokość kary, odsyłając w zakresie doprecyzowania niektórych z tych elementów do przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

Art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych

w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2017 r. stanowi, że urządzenie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry w pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gier na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy, z wyjątkiem ust. 4 i 5. Przepis w brzmieniu poprzednim nie był względniejszy dla oskarżonego, wobec czego

w świetle art. 2 § 2 k.k.s. należało zastosować przepis w brzmieniu obecnym. Skoro

w niniejszej sprawie gry na automacie urządzone były poza kasynem gier,

to naruszenie art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych jest oczywiste. Zaznaczyć należy, że powołany przepis, z uwagi na ograniczenia lokalizacyjne, jest przepisem technicznym w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 1998, L 204, s. 37 - wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 20, s. 337), zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia

20 lipca 1998 r. (Dz.U. 1998, L 217, s. 18 - wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 21, s. 8). W związku z treścią art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/48/WE, przepis art. 14 ust.

1 ustawy o grach hazardowych wymagał notyfikacji. Polski ustawodawca spełnił ten wymóg i projekt ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201), która weszła w życie w dniu 3 września 2015 r., był notyfikowany. Zatem art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych może być stosowany.

Art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych

w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2017 r. stanowi, że automaty do gier, urządzenia losujące i urządzenia do gier mogą być eksploatowane przez podmioty posiadające koncesję lub zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie gier losowych lub gier na automatach oraz przez podmioty wykonujące monopol państwa, po ich zarejestrowaniu przez naczelnika urzędu celno-skarbowego. Powyższy obowiązek nie dotyczy terminali w kolekturach gier liczbowych służących do urządzania gier liczbowych lub sprzedaży loterii pieniężnych oraz urządzeń służących do urządzania gier liczbowych lub loterii pieniężnych urządzanych na terytorium więcej niż jednego państwa (gry multijurysdykcyjne). Przepis w brzmieniu poprzednim nie był względniejszy dla oskarżonego, wobec czego w świetle art. 2 § 2 k.k.s. należało zastosować przepis w brzmieniu obecnym. W niniejszej sprawie oskarżony nie posiadał ani koncesji, ani zezwolenia, nadto urządzenie nie było zarejestrowane przez naczelnika urzędu celnego. Oskarżony naruszył więc art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

Nadto należy zwrócić uwagę na treść art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Art. 6 ust. 1 u.g.h. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2017 r. stanowi,

że działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości i gier na automatach może być prowadzona po uzyskaniu koncesji na kasyno gry,

z zastrzeżeniem art. 5 ust. 1 i 1b oraz art. 6a ust. 2. Przepis w brzmieniu poprzednim nie był względniejszy dla oskarżonego, wobec czego w świetle art. 2 § 2 k.k.s. należało zastosować przepis w brzmieniu obecnym. Z art. 6 ust.

1 u.g.h. wynika,

że warunkiem podstawowym prowadzenia działalności w zakresie gier na automatach jest uzyskanie koncesji na kasyno gry. Oskarżony P. W. nie posiadał koncesji na kasyno gry, zatem swoją działalność prowadził niezgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy

o grach hazardowych.

W ocenie Sądu nie ma podstaw do przyjęcia, iż oskarżony, urządzając gry na automacie, nie wiedział, że postępuje w sposób sprzeczny z prawem. Oskarżony, będąc przedsiębiorcą działającym w branży automatów do gier, bardzo dobrze wiedział, jaki był rzeczywisty charakter posiadanego przez niego urządzenia. Dysponował on wyższą niż przeciętna wiedzą i znajomością przepisów prawnych regulujących kwestię urządzania gier na automatach. Jak sam podał, zanim rozpoczął prowadzenie działalności, orientował się co do stanu prawnego w zakresie urządzenia gier na automatach, nadto już w 2014 r. wiedział, że w kraju zatrzymywane są automaty z uwagi na naruszanie przepisów o grach hazardowych. Podkreślenia wymaga, że w wypadku prawa karnego skarbowego często w grę wchodzi model osobowy

o podwyższonym standardzie wymagań. Taka też musi być miara dla profesjonalisty w obrocie gospodarczym, który dla zarobku zamierza prowadzić działalność ze świadomością jej reglamentowania przez państwo. Im zaś wyższe oczekiwania od sprawcy, tym możliwość wystąpienia błędu usprawiedliwionego mniejsza (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 1997 r., II KKN 124/96, OSNKW 1997/5-6/46). Oskarżony doszukiwał się braku swojej winy w korzystnych dla siebie informacjach udzielonych mu radcą prawnego, z którym konsultował przepisy ustawy o grach hazardowych oraz w poglądach wygłoszonych na wykładzie

w jednej z (...) uczelni, całkowicie lekceważąc liczne orzeczenia, które nie podzielały jego poglądów. Podkreślenia wymaga, że sam Sąd Najwyższy w niektórych orzeczeniach jasno wskazywał, iż działalność polegająca na urządzaniu gier na automatach wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych jest działalnością nielegalną. W szczególności chodzi tu o postanowienie SN z dnia 28 listopada 2013 r., I KZP 15/13, wyrok SN z dnia 8 stycznia 2014 r., IV KK 183/13 oraz wyrok SN z dnia 28 marca 2014r., III KK 447/13. Gdyby oskarżony uwzględnił orzeczenia, które nie podzielały jego poglądów, to właśnie takie zachowanie byłoby racjonalne

i świadczyłoby o braku zgody na ewentualność naruszania prawa. Tymczasem zachowanie oskarżonego było ewidentnym obejściem przepisów ustawy.

Typ czynu zabronionego stanowiący przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. można dokonać wyłącznie z winy umyślnej, z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. Zaistnienie tego przestępstwa możliwe jest po wyczerpaniu zarówno znamion podmiotowych oraz przedmiotowych. W przypadku zaistnienia braku znamion podmiotowych nie można przyjąć, że miało miejsce dokonanie przestępstwa.

W związku z tym należy przeprowadzić analizę postępowania oskarżonego,

a w szczególności, czy posiadał zamiar bezpośredni, tj. chciał popełnić przestępstwo lub zamiar ewentualny (wynikowy), tj. na to się godził. Należy zwrócić uwagę na okoliczność, iż aktualna lub co najmniej potencjalna (sprawca przy dołożeniu należytej rozwagi mógł sobie uświadomić, że jego zachowanie jest niezgodne

z prawem) świadomość bezprawności stanowi tak jak poczytalność i odpowiedni wiek sprawcy konieczny warunek przyjęcia winy. Biorąc powyższe pod uwagę przez zamiar w rozumieniu art. 4 § 2 k.k.s. należy rozumieć nie tylko zabarwiony świadomością bezprawności działania tzw. „zamiar zły”, ale również zamiar rozumiany jako chęć lub wola realizacji zespołu znamion czynu zabronionego albo „godzenie się na to”, iż zachowanie się sprawcy realizuje zespół znamion czynu zabronionego.

Oskarżony zarzucanego mu czynu dopuścił się z winy umyślnej. Sąd uznał, iż posiadał zdolność, ze względu na wiek oraz właściwości osobiste do ponoszenia odpowiedzialności skarbowej. Podejmując decyzję o prowadzeniu działalności gospodarczej miał obowiązek w znacznie większym stopniu, niż przeciętny obywatel do zachowania staranności, co do podjętych działań faktycznych i ich skutków prawnych.

Sąd rozważał również, czy oskarżony był nieświadomy bezprawności swojego zachowania. Nieświadomość bezprawności może zdarzać się częściej w przypadku przepisów blankietowych, którym jest art. 107 § 1 k.k.s.-przepisom takim niejednokrotnie nie odpowiadają normy moralne. W przypadku art. 107 § 1 k.k.s., którego treść wypełniają przepisy blankietowe ustawy o grach hazardowych taka sytuacja nie zachodzi. Zdaniem Sądu, tak samo jak w przypadku przestępczości pospolitej powszechnie wiadomym jest, iż hazard rodzi bardzo negatywne skutki i zjawiska społeczne. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 1 marca 2015 roku, sygn. akt P4/14 stwierdził m.in., iż odstąpienie przez ustawodawcę od możliwości urządzania gier na wszelkich automatach z elementami losowości w salonach gier,

w punktach handlowych, gastronomicznych i usługowych, a więc poza kasynami gry jest uzasadnione interesem publicznym. Ograniczenie możliwości organizowania gier na automatach wyłącznie do kasyn jest niezbędne dla ochrony społeczeństwa przed negatywnymi skutkami hazardu oraz dla zwiększenia kontroli państwa nad tą sferą, stwarzającą liczne zagrożenia nie tylko w postaci uzależnień, ale także struktur przestępczych. Według Trybunału Konstytucyjnego zwalczanie takich zagrożeń społecznych leży z całą pewnością w interesie publicznym, o którym mowa w art.

22 Konstytucji. Według Sądu w czasie, gdy oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo pogląd tego typu był powszechnie znany w społeczeństwie. Reasumując ten fragment wywodów, nie ma zdaniem Sądu wątpliwości, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa art. 107 § 1 k.k.s. posiadał oparcie w odpowiednich normach moralnych.

Przeprowadzając analizę orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości należy podkreślić, iż jeszcze w 2011 roku do TS UE wpłynęły sprawy, które oznaczono sygnaturami C - 213/11, C - 214/11 i C-217/11 „F.

i inni”, które rozstrzygnięto wyrokiem z dnia 19 lipca 2012 roku, których przedmiotem było rozstrzygnięcie zagadnień technicznego charakteru przepisów u.g.h. i ich notyfikacji. W związku z tym oskarżony, jako ostrożny, rozsądny i praworządny obywatel posiadał realną możliwość uświadomienia sobie możliwości popełnienia czynu zabronionego, a zatem nie był w stanie braku jakiejkolwiek wiedzy na ten temat, co jest zupełnie innym stanem od wątpliwości. Postępowanie wzorcowego obywatela, który jest ostrożny, staranny i praworządny przed podjęciem działalności w zakresie gier na automatach byłoby tego typu, że upewniłby się, co do treści przepisów, jakie go dotyczą i nie podjąłby zachowań, o których powszechnie wiadomo, iż są naganne z punktu widzenia moralnego, sprzeczne z wolą ustawodawcy i mogą skutkować odpowiedzialnością karną. Zdaniem Z. Ć. („Błąd co do bezprawności” ..., s.138) należy posłużyć się kryterium normatywnym miarodajnego obywatela, „który ma identyczne jak sprawca doświadczenie, wiedzę, należycie wypełni swoje obowiązki, ale nie występuje u niego zakłócenie czynności psychicznych. Jeśli teraz ten hipotetyczny obywatel, będąc w sytuacji sprawcy także nie miałby świadomości bezprawności, to sprawca przestępstwa działający w błędzie nie ponosi winy, jeśli zaś ta możliwość byłaby mu dana, wspomniane nieprzewidzenie jest zarzucalne”. Oskarżony należycie nie wypełnił swoich obowiązków, przy czym nie występowało u niego żadne zakłócenie czynności psychicznych. Jego zachowanie nie jest usprawiedliwione, tym bardziej, iż obiektywnie mógł zachować się jak wzorcowy obywatel. Należy też podkreślić, iż oskarżony posiadał doświadczenie i wiedzę w zakresie obowiązywania przepisów ustawy o grach hazardowych.

Od wielu lat w judykaturze istnieje różnica poglądów dotyczących stosowania przepisów u.g.h. Nie przesądza to jednak o treści obowiązujących przepisów prawa, ponieważ zadaniem sądów jest ich stosowanie, a nie stanowienie. Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości okoliczność, że oskarżony zdawał sobie sprawę z istniejących w orzecznictwie rozbieżności. Wynika to z jego wyjaśnień złożonych na rozprawie, w których wypowiadał się w sprawie notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych, orzecznictwa Europejskiego trybunału Sprawiedliwości i orzecznictwa sądów powszechnych.

Sytuacja ta powinna mu uświadomić możliwość popełnienia czynu zabronionego, która była możliwością o charakterze realnym, a nie abstrakcyjnym. **Zdaniem Sądu nieświadomość jest stanem, w którym sprawca nie posiada jakiejkolwiek wiedzy na dany temat.** Sytuację tą należy odróżnić od sytuacji, w której ma wątpliwości w tym zakresie. W niniejszej sprawie, jeśli oskarżony miał wątpliwości, co do legalności prowadzonej działalności gospodarczej, to również miał świadomość możliwości popełnienia przestępstwa i na takie ryzyko w sposób świadomy godził się podejmując działania o charakterze bezprawnym, których celem było uzyskanie korzyści majątkowych. Według Sądu nie ma żadnych wątpliwości, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W powyższej sytuacji nie można okoliczności opisanych przez oskarżonego uznawać za wyłączające jego winę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżonego P. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 107 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. skazał go na karę grzywny w liczbie 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając jedną stawkę dzienną za równoważną 80 zł (osiemdziesięciu złotym).

Ustalając liczbę stawek dziennych, Sąd uwzględnił stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Stopień winy oskarżonego jest wysoki. Oskarżonego cechuje prawidłowy rozwój intelektualny, a to oznacza, iż miał on pełną świadomość, że postępuje w sposób sprzeczny z prawem. Oskarżony miał wszelkie predyspozycje, aby postępować zgodnie z porządkiem prawnym, ale z własnej woli tego nie uczynił. W jego przypadku nie występują żadne okoliczności, które wyłączałyby lub ograniczały jego winę. Stopień

społecznej szkodliwości czynu oskarżonego również jest wysoki. Wyznacza go, zaznaczony zachowaniem oskarżonego, charakter i stopień dezaprobaty dla ustanowionego porządku prawnego, sposób wyrażenia tego oraz działanie umyślne. Natomiast ustalając wysokość stawki dziennej, Sąd miał na uwadze sytuację majątkową oskarżonego.

Na podstawie art. 30 § 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 1 k.k.s. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci: automatu do gier o nazwie C. (...) nr (...) oraz środków pieniężnych w kwocie 45,00 zł (czterdzieści pięć złotych) - szczegółowo opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych k. 61, poz. 1, 2.

Zgodnie z art. 30 § 5 k.k.s., w wypadkach określonych w art. 107 § 1-3 orzeka się przepadek dokumentu lub urządzenia do gry losowej, gry na automacie lub zakładu wzajemnego, a także znajdujących się w nich środków pieniężnych oraz wygranych, które na podstawie tego dokumentu przypadają grającemu, a także środków uzyskanych ze sprzedaży udziału w grze lub wpłaconych stawek. Przepis stosuje się odpowiednio także w wypadkach określonych w art. 107a § 1, art. 108 § 1, art. 109

i art. 110. Treść przepisu art. 30 § 5 k.k.s. nie pozostawia wątpliwości co do tego, że przepadek przedmiotów w wypadkach określonych w art. 107 § 1-3 jest obligatoryjny.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dn. 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe w wysokości 750 zł (siedemset pięćdziesiąt złotych), w tym opłatę w kwocie 640 zł (sześćset czterdzieści złotych) na rzecz Skarbu Państwa.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego – adw. A. B..